

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci **žalobce: N.M.S.**, nar. ■■■, státní příslušnost A., zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, ul. Kovářská 4, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Liberci, nám. Dr. E. Beneše 584/24, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPL-83192-29/ČJ-2015-180024-SV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPL-83192-29/ČJ-2015-180024-SV, se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Dne 31. 8. 2015 v 7,40 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou policie v obci K.. Bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá minimálně od uvedeného dne bez platného cestovního dokladu a víza a nedisponuje ani žádným jiným oprávněním, na základě kterého by mohl pobývat na území České republiky. Do protokolu o podání vysvětlení dne 31. 8. 2015 žalobce uvedl, že cestoval pěšky a autem z A., přes I. do T. a poté pěšky a lodí do Ř., dále přes M. a S. do M.. Na cestu vyrazil asi před dvěma měsíci. V Maďarsku mu byly sejmuty otisky prstů, ale protože nežádal o azyl, dostal propustku. O azyl nežádal ani v jiném státě Evropské unie, chce tak učinit až v N. Tento postup mu poradil strýc, který žije v H.. Za cestu zaplatil různým převaděčům

asi 7 000 USD. Ze země původu odcestoval, protože po něm někdo střílel z pistole a žalobce má nyní strach o svůj život. Dostatek finančních prostředků na cestu zpět nemá. Dne 2. 9. 2015 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V tomto řízení již žalobce odmítl uvést další skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015 č. j. KRPL-83192-13/ČJ-2015-180024-SV, bylo žalovanou rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová.

Dne 1. 10. 2015 byl při průběžné kontrole ohledně žalobce zjištěn záznam. Dublinské středisko Ministerstva vnitra žalované oznámilo, že dne 5. 10. 2015 byl zahájen postup podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (tzv. Dublinské nařízení) a že byla podána žádost o přijetí žalobce zpět do Maďarska.

Usnesením ze dne 16. 10. 2015 bylo řízení o správním vyhoštění zahájené s žalobcem zastaveno. Téhož dne žalovaná s žalobcem zahájila správní řízení o vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Dne 16. 10. 2015 bylo vydáno i napadené rozhodnutí č. j. KRPL-83192-29/ČJ-2015-180024-SV, kterým bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu, kterým je Dublinské nařízení. Doba zajištění byla stanovena na 61 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, tj. od 31. 8. 2015 do 30. 10. 2015. V rozhodnutí žalovaná rozebrala, v jakých skutečnostech u žalobce shledal naplnění pojmu vážné nebezpečí útěku. Dále zdůvodnila, proč v jeho případě nelze uložit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Rovněž uvedla důvody, pro které má předání žalobce do Maďarské z potenciálně možné a také přiměřené z hlediska možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

II. Žaloba

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované, kterým byl zajištěn za účelem předání do Maďarska podle Dublinského nařízení.

Žalobce namítal, že § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého byl zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, a je proto v rozporu s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Zdůraznil, že v čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je s účinností od 1. 1. 2014 uvedeno, že členské státy mohou zajistit cizince

za účelem jeho přemístění podle tohoto nařízení, jen pokud existuje vážné nebezpečí útěku. V čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení je pak pro účely tohoto nařízení definováno „nebezpečí útěku“ jako existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Požadavku uvedenému v čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení česká právní úprava nevyhovuje, neboť žádné právní ustanovení a ani § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neobsahují objektivní kritéria, na základě kterých by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotyčná osoba může uprchnout. Za současné právní úpravy tedy dle žalobce nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku, neboť tento pojem není v zákoně definován.

Žalobce má za to, že stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které v případě možnosti zbavení osobní svobody klade na právní úpravu čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv, ačkoliv Evropský soud pro lidská práva (s označením relevantních rozsudků ESLP) s ohledem na význam osobní svobody zdůrazňuje při každé příležitosti základní účel ochrany poskytované čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv, jímž je minimalizace rizika svévolného zbavení svobody. Pro jakékoliv zajišťovací instituty platí, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném. Dále zdůraznil (opět s odkazem na příslušnou judikaturu ESLP a doktrínu), že vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole, jež je s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv neslučitelná. Vedle toho poukázal i na skutečnost, že požadavek zákonnosti omezení osobní svobody vyplývá i z čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kde je uvedeno, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.

V návaznosti na to žalobce poukázal na rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora ze dne 26. 6. 2014, V ZB 31/14, a na obdobné rozhodnutí rakouského Správního soudního dvora ze dne 19. 2. 2015, č. j. Ro 2014/21/0075-5, ve kterých je uvedeno, že pokud nejsou v národní legislativě zakotvena objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku, nelze postupovat vůči cizincům dle čl. 28 Dublinského nařízení.

Žalobce se dále dovolával judikatury Městského soudu v Praze, Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Brně, která předestřené argumentaci přisvědčila.

Žalobce také upozornil na nereálnost předpokladu provedení transferu do Maďarska dle Dublinského nařízení. Odvolával se na statistiky ministerstva vnitra, z nichž vycházel rozsudek např. Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33, či rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015, č. j. 33 A 58/2015-52, a ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33 A 52/2015-43. Žalobce uvedl, že jeho další zajištění není důvodné, neboť k transferům do Maďarska reálně nedochází z důvodu přeplněnosti tamních azylových zařízení a s tím souvisejících nedostatků v azylovém řízení. Citoval při tom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy a rozhodnutí náležitě odůvodnila. Proto navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.

K první žalobní námitce žalovaná uvedla, že existence vážného nebezpečí útěku žalobce odůvodnila na str. 4 a 5 svého rozhodnutí. Vycházela přitom z dosavadní praxe a ustálené judikatury správních soudů, z nichž lze objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku seznat. Ostatně text § 129 zákona o pobytu cizinců, který je nyní v legislativním procesu, v podstatě přebírá dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně vymezení kritérií nebezpečí útěku. Žalovaná uvedla, že při výkladu pojmu objektivní kritéria vymezená právními předpisy nevycházela pouze z českého znění Dublinského nařízení, ale i ze slovenské a anglické verze, zatímco německé znění, podle něhož rozhodoval německý Spolkový soudní dvůr i rakouský Správní soudní dvůr, jsou užší. Podle žalované termín zákon nemusí mít v evropském měřítku jednoznačný význam. Žalovaná odkázala na stávající judikaturu Evropského soudu pro lidská práva též ve vztahu k čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech, podle níž se připouští, že takové normy pro omezení osobní svobody člověka mohou být obsaženy nikoliv jen v zákoně ve formálním slova smyslu, ale též v judikatuře a správní praxi. Žalovaná zdůraznila, že její praxe při zajišťování cizinců za účelem jejich předání dle čl. 28 Dublinského nařízení byla předvídatelná a měla oporu v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. Podle žalované bylo u žalobce vážné nebezpečí útěku dáno.

K námitce nemožnosti realizovat transfer do Maďarska v rámci Dublinského zařízení žalovaná sdělila, že transfery neprobíhají plně standardně a plynule a počty předávaných cizinců jsou nižší v důsledku přetížení na maďarské straně. To však neznamená, že v daném konkrétním případě žalobce nebude předání uskutečněno. Žalovaná zdůraznila, že se na dublinském řízení podílí pouhým podnětem - žádostí o zajištění náležitostí na předání cizince. Dle Dublinského nařízení byla žalovaná o zajištění požádána samotným správním orgánem vedoucím dublinské řízení, který předpokládá naplnění jeho účelu, tedy předání žalobce do Maďarska ve lhůtách stanových Dublinským nařízením.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud napadené rozhodnutí o zajištění cizince přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Klíčovým žalobním bodem byla námitka nezákonného zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení za účelem předání

žalobce do Maďarska za situace, kdy ve vnitrostátním právu nejsou stanovena objektivní kritéria, na základě kterých by se měla posoudit otázka existence vážného nebezpečí útěku. Zdejší soud nevidí žádný racionální důvod odchýlit se od nyní již ustálené judikatury krajských správních soudů, jež se dané právní otázky týká.

V čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je uvedeno, že *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*

V čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení je pak uvedeno, že pro účely tohoto nařízení se rozumí „*nebezpečím útěku*“ existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Soud konstatuje, že z čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení jednoznačně vyplývá, že nutnou podmínkou (podmínkou *sine qua non*) pro možnost zajištění cizince dle tohoto ustanovení je existence vážného nebezpečí útěku. Pokud toto vážné nebezpečí útěku cizince neexistuje, nelze přikročit k zajištění cizince dle uvedeného ustanovení Dublinského nařízení. Pojem „nebezpečí útěku“ je v čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení použit jako legislativní zkratka, jejíž obsah je vysvětlen v ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Při výkladu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je tedy nutno „nebezpečí útěku“ chápat ve smyslu čl. 2 písm. n) citovaného nařízení tak, že jde o důvody, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že cizinec může uprchnout. Podstatné však je, že tyto důvody nemohou být jakékoliv, ale čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení jednoznačně stanoví, že se musí jednat o důvody, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy.

Druh právních předpisů, na které odkazuje čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, je možno dovodit z komparace různých znění předmětného nařízení. V angličtině je uvedeno: „... reasons in an individual case, which are based on objective criteria defined by law...“ Ve francouzském znění je uvedeno: „... l'existence de raisons, fondées sur des critères objectifs définis par la loi ...“, kdy termín „la loi“ platí podle právního chápání ve Francii pouze pro zákony vydávané parlamentem. V německém znění je uvedeno: „... die auf objektiven gesetzlich festgelegten Kriterien beruhen und zu der Annahme Anlass eben ...“, kde pojem „gesetzlich festgelegten“ lze chápat jako „stanovené prostřednictvím zákona“. Z uvedených různých znění čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení dle soudu jednoznačně vyplývá, že objektivní kritéria, pro která lze dovodit existenci vážného nebezpečí útěku cizince, musí být stanovena vnitrostátním právem ve formě zákona. K obdobnému závěru dospěl i německý Spolkový soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014,

sp. zn. V ZB 31/14, a následně i rakouský Správní soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. Ro 2014/21/0075-5.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Nařízení má bezprostřední právní důsledky. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. V daném případě však Dublinské nařízení vyžaduje zákonem stanovená kritéria pro konkretizaci předpokladu „nebezpečí útěku“. Podle unijního práva představuje v tomto bodě Dublinské nařízení výjimku ze zákazu zpřesňování obsahu nařízení vnitrostátním právem; samotné nařízení zde totiž ukládá členským státům, aby upravily ve vnitrostátní legislativě zákonem objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku.

Z výše uvedeného dle soudu tedy jednoznačně vyplývá, že podmínkou možnosti aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je existence v národní legislativě zákonem stanovených objektivních kritérií, na základě nichž je možné posoudit v každém jednotlivém případě existenci důvodů, pro které je možné se domnívat, že cizinec může uprchnout. Ke stejnému závěru, dospěl i německý Spolkový soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. V ZB 31/14, a rakouský Správní soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2015, č. j. Ro 2014/21/0075-5. Na tomto místě soud podotýká, že právní normy unijního práva je nutno vykládat autonomně, tedy jednotně a nezávisle na vnitrostátním právu.

Pro přehlednost soud uvádí, že nahlédnutím do vnitrostátních právních úprav vybraných členských států Evropské unie (např. Francie, Belgie, Itálie, Maďarsko či Bulharsko) lze konstatovat, že takovými objektivními kritérii zakotvenými v zákonech jsou např. skutečnost, že cizinec nemá žádné dokumenty, či má pouze neplatné dokumenty, podává falešné informace o své identitě, vypršela platnost jeho víza či povolení k pobytu, cizinec odmítá komunikaci, cizinec není schopen uvést místo pobytu na území daného státu, kde by mohl být zastižen, cizinec nesouhlasí s dobrovolným vycestováním, existence předchozí kriminální činnosti cizince na území daného státu, existence trestu zákazu pobytu. Na Slovensku, jehož právní úprava je svým charakterem právní úpravě v České republice (i vzhledem k historickému vývoji) nejbližší, je pojem „*riziko útěku*“ definován v § 88 odst. 2 zákona č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov. V tomto ustanovení je uvedeno, že „*rizikom útěku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.*“

S ohledem na výše uvedené závěry se dále soud zabýval otázkou, zda v české právní úpravě jsou zakotvena objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku. Soud dospěl k závěru, že jediným ustanovením, které se vztahuje k rozhodnutí o zajištění cizince dle Dublinského nařízení je ve vnitrostátní právní úpravě již výše citované § 129 zákona

o pobytu cizinců. V tomto ustanovení však dle soudu žádná taková objektivní kritéria zakotvena nejsou. Tento názor zastává i žalovaná, jak ostatně uvedla ve svém písemném vyjádření k předmětné žalobě.

Soud zdůrazňuje, že formulaci „*policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území ...*“ uvedenou v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat za výčet objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku. Z hlediska slovního výkladu uvedené podmínky nelegálního vstupu či pobytu cizince soud uvádí, že tyto podmínky nejsou v zákoně jako kritéria posuzování existence nebezpečí útěku cizince označeny. Z hlediska teleologického výkladu je pak nutno zdůraznit, že v předmětném ustanovení jde o podmínky, které stanovila vnitrostátní právní úprava pro to, aby vůbec bylo možné k zajištění cizince postupem dle Dublinského nařízení přistoupit. Z formulace § 129 odst. 1 jednoznačně vyplývá, že v případě legálního vstupu a pobytu cizince na území České republiky by vůbec nebylo možné k jeho zajištění dle čl. 28 Dublinského nařízení přistoupit. Teprve splnění této prvotní podmínky umožňuje vůbec správnímu orgánu přistoupit k posuzování podmínek dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a tedy i posuzování existence důvodů hrozby vážného nebezpečí útěku. Pokud by se nelegální vstup a pobyt mohl považovat za předmětná objektivní kritéria, znamenalo by to, že všechny osoby, u nichž by v souladu s vnitrostátní úpravou došlo k posuzování možnosti zajištění dle Dublinského nařízení, bez dalšího splňují kritérium existence vážného nebezpečí útěku. Současně by šlo o jakousi argumentaci v kruhu, neboť k aplikaci čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení by se přistoupilo, neboť cizinec vstoupil nebo nelegálně pobýval na území České republiky, a podmínku existence nebezpečí útěku by takový cizinec splňoval, protože nelegálně vstoupil nebo pobýval na území České republiky. Takový výklad soud shledává jako ryze účelový a jako takový jej považuje za nepřipustný. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že uvedené dvě podmínky pro zajištění cizince byly v § 129 zákona o pobytu cizinců zakotveny již před vstupem České republiky do Evropské unie a nelze tedy považovat tuto úpravu za reakci na v unijním právu zakotvenou nutnost zákonem provedené specifikace objektivních kritérií pro posouzení důvodů existence nebezpečí útěku.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že v důsledku neexistence zákonem stanovených objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince je úprava obsažená v čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelná.

Ve skutečnosti, že žalovaná omezila osobní svobodu žalobce zajištěním na základě rozhodnutí vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné, spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

Pro úplnost soud poznamenává, že předchozí unijní úprava kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Rady ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 – tzv. Dublin II) neobsahovala žádné komunitární předpisy o přípustnosti zajištění cizince k zajištění jeho předání do členského státu příslušného pro azylové řízení. Rozhodování o zajištění bylo prováděno čistě na základě vnitrostátních zákonů členských států. Právní stav se ovšem s účinností Dublinského nařízení zásadně změnil tím, že nyní samotné komunitární právo obsahuje předpisy pro zajištění cizinců za účelem předání. Zajištění cizince za účelem jeho předání do členského státu, který je příslušný rozhodnout

o jeho žádosti o azyl, je tak nadále možné pouze dle čl. 28 Dublinského nařízení a již ne na základě vnitrostátní úpravy jednotlivých členských států. V České republice, stejně jako v Německu či Rakousku se zákonodárce patrně plně spolehl na „samovykonatelnost“ Dublinského nařízení a nikterak nezareagoval na skutečnost, že mu toto nařízení uložilo zakotvit ve vnitrostátní úpravě objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Důsledkem tohoto opomenutí zákonodárce je skutečnost, jak bylo již výše uvedeno, že je čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelný.

Soudu je samozřejmě známo, že Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2015, č. j. 42 A 12/2015-78, v němž zmíněný krajský soud poprvé dospěl k shora prezentovaným závěrům, položil předběžnou otázku Evropskému soudnímu dvoru. Za normálních okolností by tato skutečnost byla důvodem pro přerušení řízení o žalobě vedeného krajským soudem, nicméně v řízení o žalobě žalobce ve věci jeho zajištění je na místě přiklonit se k výkladu pro žalobce příznivějšímu, který nezasáhne do jeho základního práva na svobodu ve smyslu čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V. Závěr a náklady řízení

Z důvodů shora uvedených soud napadené rozhodnutí žalované v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

S ohledem na závěr o nemožnosti aplikovat v době vydání napadeného rozhodnutí čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, se zdejší soud již nezabýval námitkou nereálnosti předání žalobce do Maďarska, neboť její posouzení má za daného stavu za bezpředmětné.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobci žádné doložitelné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. listopadu 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL. M., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová